

[Alice Faber]

fremgår af presseomtalen, at socialministeren taler om ét folkepensionsniveau for alle pensionister. Jeg vil gerne spørge, om det betyder, at alle invalidepensionister, f.eks. dem, der bliver invalidepensionister som 25-årige, nu resten af deres dage skal leve på folkepensionsniveau. Det ville jeg meget gerne høre lidt om.

Samtidig vil jeg gerne høre lidt om, hvad det er, socialministeren mener med helbreds-kriterierne. Vi har nogle store problemer på hele pensionsområdet med det firkantede diagnose-system. Der er masser, der falder imellem to stole eller ikke kan indpasses i systemet.

Man var inde på plejehjemsproblematikken. Den bekymrer også mig meget, fordi der her findes en meget stor gruppe ældre, som er i en meget ulykkelig situation. Den debat, der har været, bekymrer mig meget, fordi de, der ligger og venter nu, som venter på deres plejehjemsplads efter at have flyttet fra det ene sted til det andet, fra den ene institution til den anden, i hvert fald har behov for at få at vide, at der bliver bygget plejehjem, sådan at de ikke bliver endnu mere bange, end de er i forvejen for at komme på plejehjem. For det er jo rigtigt, som fru Inge Fischer Møller var inde på, at det at komme på plejehjem står for de fleste ældre som noget ubehageligt. Det er jo også den sidste station, de fleste er på, så der er ikke noget at sige til, at der er angst forbundet med det.

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om problemet omkring folkepensionistægtepars skattebetaling er med i løsningen af problemet med samspillet mellem skat, pension og andre indtægter. Det er meget svært at leve for en folkepension, og det, at folkepensionistægtepar skal betale skat oveni, virker urimeligt, så jeg håber, det er noget af det, som socialministeren prioriterer højt.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg sluttede min afkrydningsliste før, som jeg dog ikke vil gå igennem, ved familien og de ældre, for jeg synes egentlig, det er væsentligt også at tage resten af familien med, for ens far og mor må da være dem, det først og fremmest drejer sig om at hjælpe, hvis det på nogen måde kan lade sig gøre. Det kan det godt. Man kan godt bygge det ind i det offentlige system også. Det må være mit an-

svaret med mine forældre først og fremmest, før det bliver samfundets ansvar. Det mener jeg det må være. Det hører så også med i den holdningsændring, jeg var inde på. Kan jeg så ikke klare det, så må det ske med hjælp fra det offentlige dér, hvor det kniber. Det har vi været inde på før, også med hensyn til plejeorlov osv. Det må være sådan, at man vedkender sig det ansvar, man har, og ikke alene solidariserer sig med folk i u-landene og deres elendighed, men også kigger på den lige inden for døren.

Her vil jeg gerne hen til plejehjemmet. Vi har jo problemer med hensyn til ventetidsplejehjem. Vi har problemer med hensyn til færdigbehandlede ældre mennesker, som ligger på hospitalsafdelinger, hvor de ingenting har at gøre, fordi de ikke har brug for mere behandling, de har brug for et sted at bo. Der kan det muligvis ikke lade sig gøre med det, jeg nævnte før med familien, men så må der være et sted, de kan bo. Her tænker jeg på, at for at opfordre kommunerne til at iværksætte det, der er nødvendigt, kunne man lade kommunen betale udgiften til hospitalssengen, hvad enten det er på ventetidsplejehjemmet eller det er på hospitalet, men det kræver ressourcer.

Det kræver også ressourcer at omstille fra plejehjemsstruktur til det opsøgende arbejde ude i kommunen. Det kniber i allerhøjeste grad nu med både hjemmepleje og hjemmehjælp. I nogle af de kommuner, der er rigtig hårdt trængt, er maksimal hjemmehjælp 3 timer daglig. Det er jo ikke det, der er brug for. Hvem har fornøjelse af at blive hevet ud af sin seng om morgenen og blive sat på en stol, og så kommer der en puttedame om aftenen og putter én i seng igen? Det er, som fru Hanne Reintoft flere gange har sagt, jo ikke det, der var meningen med det. Der skulle jo også være noget indhold i den tilværelse. Jeg vil godt have et bud på, om der er andre, der også synes, det var en god idé, at kommunen betalte for den hospitalsseng eller for den seng på det ventetidsplejehjem, i hvert fald en del af udgiften, sådan at vi kunne få taget hul på det problem. Det er, ligesom det bare bliver skubbet fra kommunen og så videre frem.

Vi har et problem, fordi det er vanskeligt at omlægge ressourcer i en tid, hvor ressourcerne er små. Det vil jeg give hr. Albertsen meget ret i. Skal man lave den omstrukturer-